

P-1741/2022
Trgovački sud u Zagrebu

Trg J.F.Kennedya 11
10000 ZAGREB

Zagreb, 16. srpnja 2024.

Tužitelj: Almir Hajder, Kozari Bok 63,
10000 Zagreb, OIB: 26655052944.

Tuženik: Stečajna masa iza KERAMPLAST d.o.o., Rijeka, Zagrebačka 16,
OIB: 88819233627.

PRIJEDLOG ZA DONOŠENJE DOPUNSKE PRESUDE

I

ŽALBA TUŽITELJA

- protiv presude Trgovačkog suda u Zagrebu
posl.br. P-1741/2022 od 2. srpnja 2024. -

zbog:

bitne povrede odredaba parničnog postupka
pogrešne primjene materijalnog prava
pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja

U uvodno naznačenoj pravnoj stvari tužitelj podnosi prijedlog za donošenje dopunske presude i žalbu kojom pobija točku I/ izreke presude Trgovačkog suda u Zagrebu posl.br. P-1714/2022 od 2. srpnja 2024. odnosno u dijelu u kojem je tužitelj odbijen s tužbenim zahtjevom, kao nezakonitu, sve iz razloga koji se obrazlažu kako slijedi.

I/ Prijedlog za dopunu presude (u odnosu na rješenje o troškovima postupka)

Protivno odredbi čl. 338. st. 3. ZPP-a prvostupanjski sud izrekom pobijane presude nije odlučio o točki IV/ tužbenog zahtjeva odnosno o zahtjevu tužitelja za naknadom parničnog troška.

Stoga na temelju čl. 339. st. 1. u vezi s čl. 339. st. 2. ZPP-a, tužitelj predlaže da prvostupanjski sud dopuni uvodno naznačenu presudu u dijelu odluke o troškovima postupka na način da odluči o zahtjevu tužitelja za naknadom parničnog troška.

Bez obzira na shvaćanje dijela sudske prakse da ukoliko se iz obrazloženja odluke (ovdje točka 15. obrazloženja) može zaključiti da je sud odlučio o ukupnim troškovima postupka, da se tada podnesak stranke kojim odluku pobija zbog toga što njen zahtjev za naknadu parničnog troška nije prihvaćen (usvojen), isti smatra žalbom iako odluka o troškovima ne sadrži odbijajući dio, istodobno u pravnom poretku egzistiraju i oprečna shvaćanja drugostupanjskih sudova.

Povezano, iz dijela sudske prakse proizlazi da ukoliko tužitelj nije tražio donošenje dopunskog rješenja o troškovima postupka, a pobijano rješenje ne sadrži odbijajući dio u izreci, bez obzira što iz obrazloženja odluke (rješenja) proizlazi zbog kojih razloga sud nije priznao određene troškove tada se žalba tužitelja protiv takvog rješenja smatra nedopuštenom (ŽS Varaždin posl.br. GŽ-4191/14 od 29. lipnja 2015.).

Odnosno, ukoliko tužitelj nije tražio donošenje dopunske presude za dio tužbenog zahtjeva o kojem nije odlučeno, tada isti nije ovlašten pravnim lijekom pobijati prvostupanjsku presudu u odnosu na dio tužbenog zahtjeva o kojem nije odlučeno (ŽS Varaždin posl.br. GŽ-1597/19 od 5.2.2020.).

Isto i ŽS Zadar posl.br.GŽ-1591/14 od 29. svibnja 2014.; sud će na prijedlog stranke donijeti dopunsko rješenje ako se u izreci rješenja ne nalazi odluka kojom je odbijen zahtjev za naknadom troška postupka.

Bez obzira što o ishodu žalbenog postupka ovisi i konačna odluka o parničnom trošku tužitelja, a ovisno o konačnom uspjehu u sporu, tužitelj u cilju izbjegavanja posljedice propisane čl. 339. st. 2. ZPP-a (presumirano povlačenje zahtjeva za naknadom troška postupka), podnosi prijedlog za donošenje dopunske presude u pogledu zahtjeva tužitelja za naknadom troška postupka (točka IV/ petita).

II/ Žalba (u odnosu na točku I/ izreke pobijane presude)

1/ Iz postupka koji je prethodio donošenju pobijane presude, u bitnome proizlazi :

- da su tužitelj i odgovorna osoba pravnog prednika tuženika 2008. godine sklopili ugovor o zajmu (pozajmicu) temeljem čega je tužitelj odgovornoj osobi pravnog prednika tuženika predao (pozajmio) iznos od 100.000,00 eura;
- da je o istoj pozajmici sastavljena pisana potvrda ovjerena potpisom i poslovnim pečatom pravnog prednika tuženika (trgovačkog društva);

- da je namjena tako pozajmljenih novčanih sredstava bila utrošak istih u izgradnji stambene zgrade koju je gradio kao investitor pravni prednik tuženika (KERAMPLAST d.o.o.);

- da su pritom tužitelj i odgovorna osoba pravnog prednika tuženika zajednički ugovorili da se tužitelju na ime i umjesto povrata predmetnog zajma takva isplata ima smatrati isplatom kupoprodajne cijene za stan u predmetnoj stambenoj građevini i to za;

stan koji se nalazi u predmetnoj zgradi, u naravi četverosobni stan S-2 na I. katu, ukupne površine 85,94 m² te dva parkirališna mjesta; u naravi parkirališno mjesto P-1 u prizemlju, ukupne površine 2,88 m² te parkirališno mjesto P-2 u prizemlju ukupne površine 2,88 m² (dalje u tekstu: stan);

- da su pritom tužitelj i odgovorna osoba pravnog prednika tuženika zajednički ugovorili da se pisana potvrda o pozajmici ima smatrati predugovorom u kupoprodaji stana, a koji sadrži bitne sastojke kupoprodaje odnosno cijenu (određenu pozajmljenim iznosom) i predmet (opisanu nekretninu odnosno stan);

- konačno, da pozajmljeni iznos tužitelju nikada nije vraćen, niti djelomično, pa da je u skladu s ciljem predmetnog pravnog posla tužitelju od strane pravnog prednika tuženika opisani stan bio predan u samostalni i neposredni posjed, a sve kao njegovo (izvanknjižno) vlasništvo.

a/ Sve prethodno navedeno, izrijeком i okolnosno suglasno, iskazali su tijekom postupka kako tužitelj, tako i svjedok - odgovorna osoba (zastupnik po zakonu u spornom razdoblju) pravnog prednika tuženika - Dražen Ladović.

b/ Za navedeni pravni posao u spisu postoji pisani dokaz – potvrda od 31.08.2008. - ovjerena potpisom i poslovnim pečatom pravnog prednika tuženika (trgovačkog društva KERAMPLAST d.o.o.).

c/ Konačno, iako je tužitelj u posjedu spornog stana, na istom je i nadalje upisan u zemljišnim knjigama kao vlasnik pravni prednik tuženika KERAMPLAST d.o.o., pri čemu tužitelju usprkos valjanoj osnovi (titulusu) nedostaje potreban način (modus) stjecanja vlasništva stana, dok mu plaćeni iznos nije niti djelomično vraćen pa se isti nadalje u cjelokupnom iznosu nalazi u imovini pravnog prednika tuženika odnosno sada tuženika.

2/ Nasuprot tome, iz obrazloženja pobijane presude (točka 8. u vezi s točkama 12. i 13. obrazloženja), razvidno je da prvostupanjski sud odbija tužbeni zahtjev primjenom pravila o teretu dokazivanja ex legis čl. 221. a ZPP-a.

Naime, nasuprot gornjim utvrđenjima, prvostupanjski sud tužbeni zahtjev drži nedokazanim iz razloga što (v. točka 12. obrazloženja);

a/ u spisu pored potvrde (list 16 spisa) prileži i istovjetna potvrda (list 48 spisa), potpisana po ocu zastupnika po zakonu pravnog prednika tuženika Božidaru Ladoviću.

Suočeni tijekom postupka s navedenom činjenicom i tužitelj i zastupnik po zakonu pravnog prednika tuženika, iskazali su suglasno da se radi o sadržajno istoj potvrdi, koju je prvo s tužiteljem potpisao

Božidar Ladović koji je u spornom razdoblju sa sinom Draženom Ladovićem operativno vodio izgradnju predmetne stambene građevine, međutim ista je potom odmah i na traženje tužitelja zamijenjena istovjetnom potvrdom ovjerenom po odgovornoj osobi pravnog prednika tuženika (potvrda na listu 16).

Prema tome, a nasuprot shvaćanju prvostupanjskog suda, upravo navedene 2 sadržajno iste potvrde, obje sklopljene s tužiteljem u pogledu iste okolnosti – posvjedočenja odlučne činjenice da je tužitelj predniku tuženika pozajmio predmetni novčani iznos – upućuju na vjerodostojnost dane pozajmice.

Nadalje, prethodna potvrda (list 48) je faktična potvrda činjenice pozajmljenih novčanih sredstva po tužitelju, ali istodobno ista nema pravni učinak predugovora o kupoprodaji jer njezin potpisnik (Božidar Ladović) nije bio vlasnik nekretnine odnosno stana pa nije mogao prenijeti više vlasništva nego što ga sam ima.

Upravo je stoga, na traženje tužitelja sklopljena nova potvrda (list 16), istovjetnog sadržaja, a to iz razloga što je takav i samo takav sadržaj valjano odražavao kauzu pravnog posla između tužitelja i prednika tuženika, ali sada na način da ista i formalno ispunjava pravne učinke titulusa odnosno namjeravanog prijenosa vlasništva nad stanom.

Dapače, osim što niti faktično jedna potvrda ne isključuje drugu, niti jedna drugoj proturječe, a dodatno niti jedna drugu isključuju u smislu pravnih učinaka namjeravanog prijenosa vlasništva, to je nejasan i pogrešan zaključak prvostupanjskog suda da bi postojanje dviju predmetnih potvrdi upućivalo na njihovu (ne)vjerodostojnost.

Dodatno, kada prvostupanjski sud izvodi povezani zaključak, cit. "*već sama činjenica da se radi o dvjema potvrdama identičnog sadržaja i istog datuma koja je potpisana po različitim osobama čiji potpisi nisu ovjereni upućuje na činjenicu da u konkretnom slučaju nije riječ o vjerodostojnoj ispravi.*"; isti pritom ne obrazlaže koja je od 2 potvrde nije vjerodostojna i zašto, pa je činjenično stanje u pogledu odlučne činjenice ne samo pogrešno, nego i nepotpuno utvrđeno.

No, ponovno, na u ovome postupku odlučnu činjenicu – (ne)postojanja tražbine tužitelja prema tuženiku s osnova prethodno pozajmljenog iznosa predniku tuženika - i jedna i druga potvrda identično dokazuju da je tužitelj pozajmio sredstva predniku tuženika odnosno time uvećao njegovu imovinu, a koja mu do danas nisu niti djelomično vraćena (ili kompenzirana formalnim odnosno pravosnažnim prijenosom vlasništva nad stanom). Time se nedvojbeno s jedne strane imovina prednika tuženika za plaćeni (utuženi) iznos uvećala, a istodobno imovina tužitelja umanjila.

Nadalje, iako je zbog namjeravanog prijenosa vlasništva predmetni ugovorni odnos realiziran u pisanom obliku (s određenom odnosno odredivom navedenom cijenom i predmetom kupoprodaje), u pogledu pomoćnog i/ili supsidijarnog pravnog posla – zajma – isti je mogao pravovaljano biti sklopljen čak i u usmenom obliku budući da pravni poredak RH kao pravilo primjenjuje načelo neobvezatnosti oblika ugovora, pa prema tome niti je potpis zz prednika tuženika na potvrdi (koji je nesporan) trebao biti javnobilježnički ovjeren.

Neovisno o tome, predmetni ugovor sklopljen je u pisanom obliku, a pritom ga je potpisao zastupnik po zakonu prednika tuženika (koji za društvo valjano u pravnom prometu može preuzimati obveze) i uz

vlastoručni potpis ga ovjerio i službenim pečatom prednika tuženika (potom istu činjenicu kao svjedok potvrdio i iskazom danim na sudu).

Prema tome, predmetna potvrda uz povezani iskaz tužitelja odnosno svjedoka, predstavlja razumno dostatan i relevantan dokaz postojanja spornog obveznopravnog odnosa u odnosu na predmet tužbenog zahtjeva u ovome postupku.

Nasuprot tome, tvrdnja prvostupanjskog suda iznijetu u točki 12. obrazloženja, na str. 7., cit.: "*prema ocjeni ovog suda priložene isprave, Potvrde, ne mogu se smatrati ispravama...*", predstavlja prije svega neobrazloženi navod koji nije moguće niti gramatički, a kamoli pravno relevantno ispitati.

b/ Nadalje, prvostupanjski sud navodi da ne poklanja vjeru iskazu tužitelja i svjedoka cit.: "*obzirom da su isti nevjerodostojni iskazivali u izrazito bitnom dijelu za utvrđenje osnovanosti predmetnog tužbenog zahtjeva. Naime, tužitelj je iskazao kako je u razdoblju od nekih 5 mjeseci dobio od Dražena Ladovića (zz prednika tuženika, op.a.) ključeve stana...dok je Dražen Ladović iskazivao kako je tužitelju dao ključeve odmah prilikom potpisivanja predmetne potvrde...*"

U odnosu na predmetni zaključak, ukazuje se na (očitu) činjenicu da je nakon razdvajanja postupka u ovoj pravnoj stvari raspravnim rješenjem od 5. veljače 2024.; i to na predmetni postupak ex legis čl. 266. SZ-a u vezi s čl. 270. SZ-a (točka I/ petita) nasuprot vlasničkoj parnici (prethodne točke II/ i III/ petita), bitna okolnost utvrđenje (ne)postojanja osporene (utužene) tražbine tužitelja prema predniku tuženika, a dokazivanje koje okolnosti se iscrpljuje kako u suglasnim iskazima tužitelja, svjedoka kao zz prednika tuženika u spornom razdoblju i u povezanoj materijalnoj dokumentaciji (potvrde o pozajmici).

Vice versa, u trenutku zaključenja glavne rasprave, ovo više nije vlasnička parnica pa da bi okolnost predaje stana u posjed tužitelju kao načina realizacije vlasničkih prava u pogledu nekretnine, za ovu parnicu bila iole bitna, a kamoli prema (pogrešnom) uvjerenju prvostupanjskog suda izrazito bitna okolnost.

No čak i neovisno o tome, sud arbitrarno i redukcionistički tumači navedenu okolnost, jer su u pogledu navedenog iskaz tužitelja i svjedoka kao zz prednika tuženika životno uvjerljivi i vjerodostojni. Naime, faktična predaja spornog stana (kao i pozajmica predniku tuženika koja joj je prethodila), dogodili su se prije više od 15 godina. U takvim okolnostima, razumljivo je da se zz prednika tuženika ne mora sjećati točnog trenutka predaje stana, odnosno je li to bilo par mjeseci ranije ili kasnije. Tim više u okolnostima u kojima je iskazao da se pritom radilo o gradnji stambene građevine s više stanova, gdje je uobičajeno primao pozajmice od fizičkih i pravnih osoba u svrhu financiranja gradnje iste.

Dodatno, sud osim pogrešnog pravnog pristupa u zaključivanju (zašto je predmetna okolnost bitna za odluku o tužbenom zahtjevu), ne obrazlaže zašto bi na štetu prava tužitelja išao iskaz svjedoka koji je izjavio da je tužitelju stan predao odmah, umjesto par mjeseci kasnije. A da pritom isti svjedok izrijeком potvrđuje da je od tužitelja u ime i za račun prednika tuženika primio predmetnu pozajmicu, potpisao o tome predmetnu potvrdu (tj. zasnovaо ugovorni odnos), obrazložio cilj i namjeru ugovornih strana u zasnivanju spornog ugovornog odnosa i konačno potvrdio da prednik tuženika pozajmljeni iznos tužitelju nije nikada vratio (niti mu usprkos plaćenju cijeni formalno prenio vlasništvo nad stanom u smislu valjanog modusa stjecanja).

Konačno, u pogledu trenutka predaje stana kao (pokušaja) kompenzacije u odnosu na osporenu (utuženu) tražbinu, iskaz tužitelja je vjerodostojan jer iz okolnosti spornog posla (oko čega su suglasni i tužitelj i zz prednika tuženika), logično je da je stan predan u posjed tužitelju nekoliko mjeseci nakon zajma, a nakon što prednik tuženika nije vratio pozajmljeni iznos tužitelju (i nakon što je u međuvremenu dovršena izgradnja predmetnog stana).

c/ Nadalje, na štetu prava tužitelja razumno ne može ići činjenica što zz prednika tuženika, a koji je u spornom razdoblju bio njegova na temelju zakona odgovorna i ovlaštena osoba u pravnom prometu prema trećim osobama, upisana u sudskom registru, sporni pozajmljeni iznos nije položio na račun prednika tuženika.

S time u vezi, neshvatljiv je zaključak prvostupanjskog suda da cit.: "*tužitelj nije osporavao tvrdnju stečajne upraviteljice kako novčani iznos nije uplaćen na račun društva niti je tužitelj...dostavio potvrdu o uplati potraživanog iznosa na poslovni račun prednika tuženika.*"

Tužitelj je pravno valjano ispunio svoju činidbu, i to predajom novca zz predniku tuženika, a u ime i za račun prednika tuženika. Drugim riječima, tužitelj niti ne tvrdi da je predmetni iznos uplatio na poslovni račun prednika tuženika pa da bi mogao dokazivati takvu činjenicu.

Dodatno, u odnosu na činjenicu nepolaganja od strane zz prednika tuženika stvarno pozajmljenog iznosa na poslovni račun društva, stečajni upravitelj tuženika nije nikada niti postavio zahtjev u smislu odredbe čl. 10. st. 5 ZTD-a.

Jednako tako, (ne)postojanje osporene tražbine odnosno odluka o tužbenom zahtjevu u ovoj parnici niti na koji način ne ovisi o činjenici da li je tužitelj predmetnu tražbinu prijavio u postupku likvidacije.

Na strani tužitelja uredno su ispunjene procesne pretpostavke za vođenje ove parnice u smislu povezanih odredni Stečajnog zakona, pa je i u tome dijelu pogrešno shvaćanje prvostupanjskog suda kada činjenicu (ne)prijavljivanja predmetne tražbine u postupku likvidacije dovodi u vezu s odlukom o tužbenom zahtjevu.

d/ U odnosu na navode iz točka 13. obrazloženja, u cilju izbjegavanja ponavljanja, tužitelj ukazuje da se ova parnica u pogledu zahtjeva u glavnoj stvari vodi temeljem čl. 266. SZ-a u vezi s čl. 270. SZ-a (točka I/ petita).

Dakle, predmet tužbenog zahtjeva u ovoj parnici nije stvarnopravna (vlasnička) zaštita u odnosu na koju se u cijelosti iscrpljuje obrazloženje prvostupanjskog suda u točki 13. obrazloženja. Slijedom je isto u ovome postupku bespredmetno.

3/ Slijedom prethodno navedenog, posebno pod točkom 2/ ove žalbe, prvostupanjski pogrešno primjenjuje pravilo o teretu dokazivanja u parnici ex legis čl. 221. a ZPP-a.

Naime, da bi se mogla primijeniti odredba čl. 221. a ZPP-a, moraju biti ispunjene dvije pretpostavke; da je sud izveo (predložene) dokaze i da na temelju izvedenih dokaza ne može utvrditi neku (odlučnu) činjenicu.

Iz rezultata provedenog dokaznog postupka, prema stavu tužitelja, okolnost pozajmice utužene (osporene) tražbine mogla je biti dostatno utvrđena u prvostupanjskom postupku.

Pritom, pravilo o teretu dokazivanja sud je dužan primjenjivati samo izuzetno, odnosno samo ako na temelju izvedenih dokaza koje je savjesno i brižljivo ocijenio, ne može sa sigurnošću utvrditi neku činjenicu (**Županijski sud u Varaždinu, posl.br. GŽ-1134/07-2 od 1.4.2008.**)

Prethodna pravna shvaćanja, izrijeком su potvrđena shvaćanjima Vrhovnog suda Republike Hrvatske, izraženima u više predmeta: Rev-x 636/14-2 od 21.4.2015., Rev-1276/07-2 od 4.6.2008., Rev-204/07-2 od 7.3.2007., Rev-631/2007-2 od 24.3.2009.

Isto i **Visoki trgovački sud RH u odluci PŽ-3050/03 od 23.8.2006.:** *Pravilo o teretu dokazivanja obvezuje sud da uzme za nedokazanu onu tvrdnju za čiju istinitost stranka, koja se na tu činjenicu poziva u svoju korist, nije predložila sudu dovoljno adekvatnih dokaznih sredstava.*

Tužitelj je na spornu okolnost pozajmice (osporene tražbine) predložio i adekvatna dokazna sredstva i uopće sva dokazna sredstva koja je razumno mogao predložiti (s time isti nije dužan, niti mu se u postupku može staviti na teret dokazivanje tzv. negativnih činjenica).

O prethodno navedenom, konkretni pravni stav je zauzeo i Europski sud za ljudska prava, u konačnoj presudi od 9.6.2005. (konačna od 30.11.2005.) u predmetu *Fadeyeva protiv Rusije*, broj predmeta 55723/00 gdje obrazlaže;

da u parničnom postupku rigorozna primjena pravila o teretu o dokazivanja tj. *affirmanti, non neganti, incumbit probatio* jest nemoguća, već da u procjeni dokaza treba polaziti od kriterija (ne)dokazanosti određene činjenice temeljem "razumne sumnje", gdje pritom takav dokaz može proizlaziti iz koegzistencije dovoljno uvjerljivih i međusobno suglasnih zaključaka, ili čak i iz sličnih nepovezanih pretpostavki o činjenicama (točka 79. obrazloženja naznačene presude).

Dakle, da bi se pravilo o teretu dokazivanja koje je normirano u odredbi čl. 221. a ZPP-a moglo primijeniti na zakonit način, prvostupanjski sud najprije mora ocijeniti dokaze u smislu odredbe čl. 8. tog Zakona. Međutim, kako je po stavu tužitelja, u pobijanoj odluci izostala valjana ocjena dokaza u odnosu na predmet tužbenog zahtjeva s kojim je tužitelj odbijen, to nisu postojale procesne pretpostavke za primjenu pravila o teretu dokazivanja odnosno time je pogrešno primijenjeno materijalno pravo i dodatno počinjena bitna povreda odredaba parničnog postupka obzirom da je navedeni propust nedvojbeno bio od utjecaja na donošenje zakonite i pravilne presude.

III/ Sukladno svemu navedenom u prijedlogu za donošenje dopunske presude odnosno žalbi, tužitelj predlaže da prvostupanjski sud dopuni pobijanu presudu u dijelu odluke o trošku postupka sukladno zahtjevu tužitelja (dopunska presuda), odnosno da Visoki trgovački sud Republike Hrvatske prihvati ovu

žalbu i da pobijanu prvostupanjsku presudu preinači na način da usvoji tužbeni zahtjev u cijelosti, podredno da pobijanu prvostupanjsku presudu ukine i predmet vrati prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje, kao i da naloži tuženiku da tužitelju nadoknadi trošak sastava ove žalbe, sve u roku od 15 dana.

Tužitelj p.p.:

Troškovnik:

- sastav prijedloga i žalbe.....753 boda + 942 boda, ukupno 1695 bodova odnosno 3.390,00 eura uvećano za PDV;
- sudska pristojba za prijedlog i žalbu.....prema odluci suda.

Prilozi:

- sentenca Županijski sud u Varaždinu, posl.br. GŽ-1134/07-2 od 1.4.2008.;
- sentenca Visoki trgovački sud RH u odluci PŽ-3050/03 od 23.8.2006.;
- presuda Fadeyeva protiv Rusije, broj predmeta 55723/00 od 9.6.2005. (30.11.2005.).